

> Politiken
Digterinden og
Kronprinsen

> Apparatur
Styret af ting

»Kronprins Frederik er en gennemgående figur i Lone Hørslevs sprælske og kritikerroste digtsamling 'Ærgerligt ærgerligt'.«

Der er altid porno og kronprins Frederik på tv. Engang imellem er der også forfatteraften på Byens Kro. Denne aften er der god plads ved baren. Antallet af forfattere matcher næsten antallet af tilhørere. I den anden ende af baren står Lone Hørslev ved mikrofonen med sin nye bog i hånden. 'Ærgerligt ærgerligt' hedder den, og selv om det selvfølgelig på en måde er ærgerligt, at forsamlingen på det lille listige sted i Møntergade kan tælles på ganske få hænder, så er det sådan mest ærgerligt for dem, der blev derhjemme og så porno og kronprins Frederik på tv. Lone Hørslevs digte kommer fra en helt anden verden end den minimalistiske lyriks tørre flueben. Kronprins Frederik er således en gennemgående figur i 'Ærgerligt ærgerligt', og der er saft og syrlighed i teksten og en durkdreven, kvinderytmik i højtlæsningen. Hørslevs digte har en

sikker-snublende rytmisk frasering, der bruger linjerne som ujævne trappetrin. Der er overraskelser i baghånden. Postbuddet ringer ikke altid to gange. Lone Hørslev afleverer sine pointer om kvinder og mænd med samme diskret dræbende underspil, som når en rudekuvert, der kan vise sig at rumme tomme trusler, falske løfter eller noget mere fatalt, bliver listet ind under døren. Hendes digte er en ironiserende kærlighedsvrængen. Æmhed og sårbarhed bombarderet med trivialkulturens slagtilbud. Porno, prinser og kvindelige bjergbestigere, der mister fodfæstet på Discovery Channel. »Det er så/ trist og fortryllet som/ eksotiske dyr, der parrer sig i fangenskab«.

Fascinerende mandebilleder

Da vi et par dage senere mødes igen på Byens Kro, har forlovelsen mellem kronprins Frederik og Mary ryddet forsiden. Har det været hårdt, det med Mary? »Lidt hårdt«, ler Lone Hørslev. »Men jeg er interesseret i kronprinsen, fordi han er en blanding af moderne maskulin myte og

Bøger

CV

Rodekasse

Links

Kontakt

eventyrfigur. Det er da imponerende, at sådan en mand både er pilot og dykker og veluddannet og charmerende og ser fantastisk godt ud«. »Jeg synes, det var spændende at sætte ham sammen med de andre stereotype mandebilleder; Håndværkeren, Jægeren, Sømanden. De enkle, stereotype mandebilleder fascinerer mig. Hvis bare alting var så enkelt«. Hun udtaler drømmen som en kliché. Det enkle liv. »Det er ligesom forestillingen om livet på landet«, mener hun, der er vokset op i et parcelhuskvarter med Holstebro på den ene side og en mark med køer på den anden. »Der er ingen der siger/ at det ikke også kan blive enkelt/ for os«, står der et sted i bogen. Vi, et du og et jeg, drømmer gennemgående om at gøre tingene enkle. Selv om man jo alligevel - heldigvis! - i virkeligheden foretrækker det komplekse, når det kommer til stykket. Man ved jo godt, at Alt for Damerne-romantik ikke er virkeligheden. Man ved det godt, når man læser Billed-Bladet«, siger Lone Hørslev, der i sine digte konstant arbejder med modsætningen mellem det enkle og det komplekse. Mellem trividrømmens forenklede romantik og det virkelige virvar. »Jeg synes, det meste er ret kompliceret«, siger hun konfronteret med spørgsmålet om, hvorvidt hendes eget liv udspiller sig i det enkle eller det kompliceredes sfære. »Jeg synes ikke særlig

mange ting er enkle«, indrømmer hun. Man kan prøve at stille tingene enkelt op, men det bliver de ikke nødvendigvis ukomplicerede af. På et kritisk tidspunkt besluttede Lone Hørslev at opstille nogle enkle mål for sig selv. Inden hun fyldte 30, ville hun have en uddannelse, have udgivet en bog og have fået et barn. Lige til at krydse af. Sådan helt enkelt. Eller dobbelt. For nu er Lone Hørslev 29 år, og hun er både bachelor i dansk litteratur og uddannet på Forfatterskolen, og hun har udgivet de to bøger 'Tak' og 'Ærgerligt ærgerligt'. Det bliver alle gode gange tre. Da vi sætter os ned ved bordet på Byens Kro, har hun dagen inden fået at vide, at det er tvillinger, hun skal føde til februar. Helt enkelt, bare dobbelt op og nok en smule overvældende.

40 digte på en uge

»Tal dansk Mary« kræver spisesedlerne. Det behøver Marys danske åndsfælle Lone ikke bekymre sig om. Hun har ingen problemer med det danske sprog. Det skulle da lige være det gode danske navn Rasmussen, som Lone Hørslev tabte et sted mellem den første og den anden digtsamling. Men med og uden Rasmussen er hun blevet voldsomt rost af kritikere for sit livlige danske digtersprog på både debuten 'Tak' og 'Ærgerligt ærgerligt'. Men helt enkelt har det ikke været.

Bøger

CV

Rodekasse

Links

Kontakt

Efter 'Tak' blev hun skrækslagen for, om hun nogensinde ville kunne skrive et godt digt igen. Hun skrev digte. Formmæssigt skete der interessante ting. Hun havde bare ikke noget at sige, og så skal man tie stille, mener hun. Måske var der ikke flere digte i hende. »Men man bliver jo nødt til at holde sig i gang, så jeg begyndte at skrive en roman. Det tog et års tid. Da jeg havde sat det sidste punktum, lagde jeg den væk. Der gik halvanden dag, og så var det ligesom en prop, der sprang af en flaske champagne. Jeg skrev 40 digte på en uge! Det havde jeg aldrig prøvet før. Det meste blev kasseret, men jeg fik lagt grundstenen til 'Ærgerligt ærgerligt'. Romanen om et parforhold? Den var »et aktiveringsprojekt og absolut elendig«. Og viste sig at være et forstudie til en digtsamling, der er blevet meget smidig rytmisk, hvor debuten 'Tak' bogstavelig talt var takket og kantet.« Det er noget, jeg har arbejdet meget med«, fortæller hun. »Når jeg sidder og skriver, sidder jeg og læser og lytter op for at kunne placere linjeskiftene. Denne gang har jeg ikke kun arbejdet med rytmen i det enkelte digt, men med rytmen i hele samlingen. I 'Tak' arbejdede jeg tematisk. Det har jeg også gjort denne gang, men jeg har set meget på, hvordan de enkelte afsnit bevæger sig rytmisk i forhold til hinanden. Noget er uptempo, noget er mere dæmpet«.

Sandheden i bidder

Det var det, jeg kunne høre, da jeg sad ved bardisken i Byens Kro og smagte på øllet og ordene, inden klapsalverne kom. Jeg hørte et »jeg« folde sig ud i digt. Et delvis biografisk jeg.»Man kan gøre jeget til sin ven«, smiler Lone Hørslev, og hendes mund har drukket appelsinjuice og er fuld af humør og appetit. Hun er den, der skriver det jeg, der erkender sit »larmende behov for mad og opmærksomhed«. Det autentiske og det fiktive udelukker ikke hinanden, men spiller op til hinanden i digtet.»Jeg bruger mange biografiske træk. Mit navn Lone. Jeg bor på 4. sal på Frederiksberg. Det står i et digt. Jeg føler ikke behov for at retouchere noget; for mig er det altid fiktion«.Nogen gange kan man komme tættere på sandheden ved at lyve om den. Det er som i ugebladene. Hudløst ærlig fiktion. En enkel sandhed skåret ud i bidder lige til at sluge som løgn og lagkage. Der er altid porno og kronprins Frederik på tv. Man kunne altid deltage i et talkshow og lade som om alting var enkelt. »Jeg havde sex med Robinson-Linda«. Hvor svært kan det være. Eller man kan lytte til Lone Hørslev fortælle om sit jeks første erindringer (sne, spaghetti, sommerfugle): »Jeg forsøgte forgæves at holde dem fast/ men de slap ud af mine hænder/ og fløj væk

Bøger

CV

Rodekasse

Links

Kontakt

/ som en klapsalve/ der letter og forlader/ sit publikum«. I litteraturlandskabet er kritikernes klapsalver stadig i færd med at lette.

Bøger

CV

Rodekasse

Links

Kontakt

> Politiken
Digterinden og
Kronprinsen

> Apparatur
Styret af ting

»**TINGENE har en interessant status hos forfatteren Lone Hørslev. TINGENE og så hendes nye roman, Fjerne galakser er kedelige, er blandt emnerne i den følgende e-mailkorrespondance, som foregik over et par uger i september.**«

Hvordan bruger du TING i dine digte?

For mig etablerer brugen af TING først og fremmest en platform, et fælles ståsted at tale ud fra (forfatter) og forstå ud fra (læser). Jeg tror i hvert fald det er vigtigt for tanken og refleksionen, at man som læser aldrig er i tvivl om hvor i verden man befinder sig, er man i Grønland eller på Pluto eller i IKEA... Når først denne forankring er sikker, når man ikke er i tvivl om hvor digtets udsigelsesposition er, så åbner der sig utallige andre rum, rum for meget mere abstrakt tænkning. Og jeg etablerer altid (på det konkrete plan) rum, som jeg selv kender til, og – ikke mindst – har nært et forhold til. TINGENE er derfor ikke pynt eller

speciel effekts, men dele af denne helhed, disse genkendelige rum.

Hvilke ting?

Jeg har fundet ud af at jeg bliver nødt til at bruge ting, som jeg simpelthen holder af. Jeg kan ikke bruge TING på kommando, det er helt, helt grundlæggende at jeg skal bruge TING som (uvist af hvilken årsag) betyder noget for mig. Jeg behøver ikke definere dette 'noget' men de skal ligesom prikke til mig. Når jeg benytter disse ord oplever jeg næsten altid at disse ord, disse TING på fuldstændig forrygende vis så at sige 'trækker stof til sig', dvs. åbner for flere rum, mere sprog, flere muligheder. De producerer den dynamiske tekst; teksten producerer tekst. Sådan arbejder det.

De ting som jeg har en forkærlighed for er desuden TING, som taler til så mange SANSER som muligt, tag for eksem-

Bøger

CV

Rodekasse

Links

Kontakt

pel cerutter (som jeg aldrig har brugt, men VIL bruge, helt sikkert). HT-bus. Ord som man lynhurtigt ser, smager, lugter eller hører synes jeg er stærke ord. TING med stor 'prosaisk' effekt (IKEA, Kontoudtog, mobiltelefon) har også en fantastisk evne til at få et ellers (for) patetisk digt trukket lidt hen i den modsatte banehalvdel. Jeg har det svært med det alt for højtideligt, højstemte. Men vil samtidig gerne sige NOGET, gerne om de helt store ting i livet... Og så er TING gode til at etablere modsætninger med! Og uden modsætninger, ingen poesi, sådan er det jo. I mine øjne opstår en dynamisk tekst i høj grad når forskellige niveauer af tekst støder sammen, når vådt møder tørt, når Kronprinsen møder Sømanden og ord som "gin & tonic" optræder i samme digt som "længsel". Her kommer i øvrigt også HUMOREN ind, humorens væsen er jo baseret på overraskelsen, modsætningen. Den kan man ikke leve uden.

Desuden vil jeg lige tilføje en nok så vigtig ting; jeg opfatter også TINGENE som forankrende. For teksten som sådan. TINGENE skaber usynlige røde tråde, metonymiske glidninger, på tværs af alle andre sammenhænge i en digtsamling. Det er derfor det hedder: "mine første erindringer er / sne, spaghetti, sommerfugle" (s.53), for det er lige nøjagtig

den hukommelse digtsamlingen har; tilbage til første digt. Den kan ikke huske længere tilbage end til sin egen start. Og det er disse ORD for ting (sne, spaghetti osv.) der genkendes fra bogens start (af læseren). De er identitetsskabende! Men ikke for bogens forfatter og heller ikke for dens fortæller, men for bogen selv. Bogen er denne kæde af ord og nogle af dem har så dette mere kulørte præg som gør, at de er mere forankrende end andre ord. De holder universet fast.

Hvordan hænger det sammen for dig, at TINGENE både er en fælles platform for forfatter og læser, men kun identitetsskabende for digtsamlingen via de ordkæder og glidninger, der sker i skriften?

Som almindeligt menneske har jeg de her TING, eller feticher om man vil; ting, som fascinerer mig uden jeg præcist kan sige hvorfor. Når de her ting bliver sat i spil i forhold til opbygningen af en fiktion, så oplever jeg, at de ord jeg selv (som almindeligt menneske) holder af, også bliver de ord som jeg (som forfatter) kan få mest ud af. Men i fiktionens ramme bliver de til noget ANDET, de bliver til brikker i det store puslespil som en digtsamling er. De er

Bøger

CV

Rodekasse

Links

Kontakt

med til at bygge digtsamlingens krop op, de bliver identitetsskabende. Men det andet niveau er der hele tiden, det er ikke kun teknik og motiver og form og fiksfakserier, valget af TING har altid bund i en oprigtig interesse fra min side, og det tror jeg er med til at række en hånd ud til læseren.

En anden ting (måske) er: forleden var jeg inde og se Per Flys nye film "Drabet". Og det irriterede mig faktisk voldsomt den måde han brugte TING på. For eksempel ryger hovedpersonen på et tidspunkt en joint, men i den film får en joint ikke lov til bare at være en joint (smag, lugt, udseende, virkning osv.), den skal på meget bombastisk vis repræsentere alt muligt andet end sig selv: oprør, 68-generation osv. Og hver gang de drak en kop kaffe (i krus) i den film var det heller ikke bare kaffe, det var et stadig signal om at nu er vi altså i MIDDELKLASSEN. Alle ting havde symbolværdi. Jeg hader symboler. Jeg vil godt være med til at tingene kan vække associationer, og at disse ofte vil være fælles. Og det er selvfølgelig en form for tingenes merværdi, som man også må tænke med. Men bortset fra det, så skal de ikke være andet end de er.

Hvorfor dukker dit eget navn, Lone, op igen og igen som dine fortælleres navn?

Ja, jeg bruger jo mit eget navn. Af flere grunde. Ligesom med TINGENE har jeg haft den oplevelse, at det var dét som gav den mest dynamiske skrift. At bruge mit eget navn. Så kunne jeg selvfølgelig have valgt at ændre det når bogen var færdig, kunne man indvende, men det har jeg altså ikke gjort. Jeg synes nok det ville være sært forløjet pludselig at kalde min hovedperson Bente eller Beate. Og hvorfor skulle man egentlig også det? Fiktion tror jeg altid være en cocktail af det man kalder levet liv, tilsat en god portion løgn og latin. Ligegyldig hvad jeg kalder min hovedperson.

Du skriver, at du hader symboler, men mange af tingene, bl.a. de mange døde dyr, arene ved næsen og vanterne i Fjerne galakser er kedelige er tyngede af betydningsladethed, fordi de gentagne gange dukker op i nye udformninger. Jeg-fortælleren læser på et tidspunkt i en bog, at "Et tog er en række vogne, der hænger sammen" og bemærker, "at det ikke er svært at læse den slags som et billede på noget andet, som en metafor af en slags, men for hvad?"

Bøger

CV

Rodekasse

Links

Kontakt

Jeg læser linien som et udsagn om romanens brug af TING, men hvordan har fortælleren det med de TING, der omgiver hende?

Tingene er altid først og fremmest sig selv. Dernæst er de bærende for bogens struktur, fordi de fungerer som motiver eller andet (fx anledning til at huske bestemte ting). Som privat-person oplever, sanser, tænker man meget springende og ufokuseret. Lige meget hvordan man vender og drejer det, vil den måde, man oplever verden på, altid være uhyre kompleks og vanskelig overhovedet at gøre rede for. Så selvom min hovedperson Lone også er meget springende og associativ i sine tanker, så er det dog en meget væsentlig forskel, at der er en hel kunstig og konstrueret FOKUSERING i den måde som fiktionens artificielle Lone-jeg tænker. Hendes verden er tilrettelagt i temaer, styret af motiver - helt litterære konstruktioner. Og de er i høj grad styret og konstitueret af de her genkommende TING.

Under alle omstændigheder prøver jeg i hvert fald IKKE at spille med skjulte kort. Jeg prøver at lægge mine tanker helt ud i teksten, som i eksemplet med togvognene... Metaforer og sammenligninger er vigtige for mig hvis jeg skal prøve at

forklare noget som helst. Men det er sgu også noget andet end tonstunge SYMBOLER. Er de mange billeder på indespærring (også) et billede på hovedpersonens psykiske tilstand? Ja. Gu er det så. Men hele teksten er jo hendes forbandede forsøg på at forstå denne tilstand, så selvfølgelig vil hun prøve at forstå sig selv gennem billeder (isbjørnen i fedtstenen, eskimofamilien i indlandsisen osv.). Sådan forstår man verden. Jeg gør i hvert fald.

Hvorfor har du valgt at fortælle 'baglæns'?

Bogen er blevet til på den måde som den fremstår. Første del først. Men da jeg havde skrevet første del opdagede jeg, at jeg havde skrevet slutningen, der kunne ikke komme noget efter det. Derfor blev jeg nødt til at gå tilbage i tiden. Jeg blev også selv interesseret i at undersøge hvad de her personer havde oplevet FØR. Hele bogens projekt er mere eller mindre noget med at huske, at erindre. At undersøge de forskydninger der opstår i hukommelsen over tid. Jeg tror at jeg er interesseret i det fordi jeg selv har sådan en elendig hukommelse.

Bøger

CV

Rodekasse

Links

Kontakt

Fortælleren i Fjerne galakser er kedelige tænker på et tidspunkt: "En gletscher er ikke en flod. Ingen dæmning kan standse en gletscher, den bevæger sig langsomt og sikkert, skærer sig dybt ned i undergrunden som glemslen, der med tiden eroderer hukommelsen, barndommen, ærgerligt, ærgerligt, en senil kvinde fra Japan syede hele sin formue (2 millioner yen) ind i sin kimono, for derefter at give beklædningsgenstanden til tøjindsamlingen i byen".

Bortset fra at det er meget koket sådan at indskrive en tidligere titel - så kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvad dette vink med en vognstang gør ved overlappene mellem dig som forfatterperson og din fortæller, Lone. Er det blot et sjovt koketteri eller indleder du et netværk mellem lyrikken og romanen?

Netværket er massivt! Jeg synes i hvert fald at den her roman er en meget selvfølgelig vej at gå efter Ærgerligt. Jeg havde sat en masse regler op for mig selv da jeg skrev den bog, for eksempel var der ingen som helst plads til erindring dér. Den fulgte et kærlighedsforhold, det hele tiden var NU. Derfor måtte den næste bog næsten komme til at dreje sig om fortid og erindring. Men der er masser af fine tråde der forbinder alle tre dyr, havde jeg nær sagt – bøger!

Som ovenstående citat gerne skulle gøre klart for læserne, så er Fjerne galakser er kedelige meget associativt glidende og har også mange andre elementer til fælles med din lyrik. Hvordan har det været for dig at skulle debutere som romanforfatter og forholde dig til romanen som genre?

Jeg oplever 'romanen' som en meget fri genre. Ligesom digte kan romaner jo se meget, meget forskellige ud. Den eneste regel er vel nok at linjerne ikke er brudte, og at skriften kommer lidt op i omfang, i hvert fald over de her 30-40 sider, som er normalt for en digtsamling. Og da det pludselig var sådan jeg skrev (linje efter linje, side efter side) så kunne jeg jo hurtigt se at jeg var ved at skrive en roman. Det var ikke noget jeg besluttede mig for (eller følte jeg skulle FORHOLDE mig til som sådan). Og jeg tror faktisk heller ikke at man vil opleve den her bog som voldsom forskellig fra min sidste digtsamling.

Hvordan forholder du dig til sådan noget som klichéer og ironi?

Bøger

CV

Rodekasse

Links

Kontakt

Jeg arbejder jo meget med klichéer. Slidte sproglige billeder. Fordi de i så høj grad er til stede i verden og derfor ikke kan ignoreres. Men når jeg inddrager dem, er det IKKE for at ironisere over dem eller skabe distance til mit stof. Tværtimod. Ligesom mit forhold til mine personer, så er mit forhold til klichéer også meget KÆRLIGT. Jeg kan virkelig godt lide dem og ønsker ikke at pege fingre ad dem, men er også godt klar over at de ikke bare må komme trampende i tide og utide. Jeg prøver at holde dem lidt i snor. I det hele taget har jeg det lidt ambivalent med et begreb som ironi. Jeg kan jo ikke sige, at jeg ikke bruger ironi, for det gør jeg vel. Alligevel ønsker jeg ikke at blive opfattet som en ironisk fortæller. Jeg vil gerne være sådan en som MENER det jeg siger.

Lone Hørslev, f. 1974, debuterede i 2001 med digtsamlingen Tak og udgav i 2003 digtsamlingen Ærgerligt, ærgerligt. Hendes første roman Fjerne galakser er kedelige udkommer den 28. oktober på Gyldendal.

Bøger

CV

Rodekasse

Links

Kontakt